

La festa nacional de Catalunya

ANDREU MAYAYO

PÚBLIC - 23/04/2010

Després de trenta-set anys d'absència de diaris en català, el 23 d'abril de 1976 sortia al carrer el primer número de l'Avui. Milers de persones de tota condició i pensament havien fet possible el miracle de la resurrecció subscriuint participacions i regalant subscripcions. Així mateix, caldria afegir la florida d'un bon grapat de capçaleres de diaris i setmanaris comarcals de les quals El Punt ha estat un èxit extraordinari i espectacular, reblat amb l'adquisició de l'Avui. Un altre èxit ha estat, sobretot pel que fa al nombre d'exemplars venuts, l'edició en català d'El Periódico de Catalunya.

Avui, en el marc de la festa nacional més popular de les que es fan i es desfan a casa nostra, s'hi afegeix l'edició en català d'aquest diari. Un fet que desafia la llei de la gravetat del mercat periodístic, la veu pregonada dels enterraments dels diaris en paper i dels que volen qüestionar, fins i tot des del Constitucional, els nostres sentiments col·lectius. De la mateixa manera que ningú no n'ha de fer res de la llengua que fem servir per escriure o per pregar Déu, tampoc hauria de perdre el temps per dir-nos que Els Segadors és l'himne de la "nacionalidad de Cataluña".

L'aposta decidida i sense embuts de Públic per la nostra llengua fa realitat l'aforisme famós de Marshall McLuhan: "El mitjà és el missatge". El missatge, convé recordar-ho, és que la supervivència de la premsa catalana diària continua estant en mans dels sectors progressistes i d'esquerres. La premsa conservadora catalana continua apostant pel castellà encara que els seus columnistes treguin pit de sobiranisme o

independentisme. Així que, sisplau, regali avui subscripcions daquest diari.